

ACTA MOLDAVIAE MERIDIONALIS
VASLUI
XXI, 1999

CÂTEVA CONSIDERAȚII PRIVIND ÎNJURILE LA ROMÂNI

Ion DIACONU

Un punct de vedere privind înjurăturile la popoarele din centrul Europei și zona Balcani, cu referire mai ales la Români, a fost susținut de dl. George Pruteanu în una din emisiunile domniei sale de la TVR1 "Doar o vorbă să-ți mai spun". Incontestabil, domnia sa a emis judecăți de valoare în legătură cu acest subiect, clasificările date fiind clare și cuprinzătoare. Totuși, privind istoricul acestora lucrurile nu au fost tocmai limpezi. La un moment dat dl. profesor a avut o ezitare. Citez din memorie: "nu știu la cine fac referire formula "dumnezeii...", probabil, la S-ta Treime"

De altfel, întregul eșafodaj al expunerii s-a sprijinit pe ideea că Români sunt creștini de la început și că înjurăturile fac referire la această stare de lucruri.

Înjurăturile erau folosite în timpurile primitive de indivizi sau grupuri de indivizi beligeranți pentru a crea atmosfera de maximă surescitare în vederea susținerii bătăliei.

Știm că grupurile de Aborigeni din Australia, atunci când se află în conflict, se așează față în față iar conducătorii își adresează sudălmii și ocări reciproce până se ajunge la o stare psihică ce permite începerea ostilităților.

Avem toate motivele să credem că strămoșii noștri procedau aidoma Aborigenilor australieni.

Iată că înjurăturile sub formă de sudalme și ocări își au originea în perioada de sălbăticie a strămoșilor noștri. Era ritualul lor de război. Ritualuri ce se întrezăresc la Români – soldați, Țărani – soldați, folosiți în diferite războaie.

Același ritual poate fi văzut atunci când indivizi sau familii intră în conflict. Ostilitățile lor cuprind cele două faze ale războiului: mai întâi sfada și apoi păruiala.

Împingând lucrurile și mai departe putem spune că și petrecerile Maramureșenilor sau chiar a părinților, bunicilor și străbunicilor noștri din alte zone respectau acest ritual: mai întâi strigările batjocoritoare în horă și apoi confruntarea de după horă.

Consider, că înjurătura este o categorie mai specială de blestem care presupune existența unor batjocuri și amenințări, așa cum am văzut mai sus, au o origine ancestrală legată de conștiința existenței umane, de credințele anterioare creștinismului și stimulată de aceste credințe. Biserica ortodoxă nu numai că nu a agreat obiceiul înjuratului dar l-a și repudiat. Și aceasta nu pentru că ar fi imoral ci pentru că înjurătura este o formă de nerecunoaștere a creștinismului.

Înainte de a formula punctul nostru de vedere se impun câteva considerații.

În perioada în care în Peninsula Arabică se dezvoltau civilizații puternice, triburi de păstori cu foarte puternice tendințe centrifuge aveau pretenția să domine economic și politic aceste civilizații. Numai că peștele era prea mare și nu putea fi înghițit, multe din acțiunile lor soldându-se cu robirea întregului trib. Pentru acești oameni câștigul, un câștig lesnicios, era singura religie, zeul suprem. Este vorba de triburile de evrei. (Biblia, Cartea întâi a lui Moise, Facerea).

În marea robie din Egipt a unor triburi evreiești apare un om care își dă seama că numai unind toate semințiile evreiești poate fi salvat acest popor de la dezbinare. Minte ascuțită, reușește să-i pună pe Evrei la ascultare creînd cea mai teribilă și perfecționată instituție – Biserica – prin cel mai grozav registru de evidență a populației – marcarea indivizilor din seminție prin circumcizie, aceasta și ca semn de recunoaștere și separare de celelalte neamuri.

Deși instituția bisericească era cunoscută demult, totuși perfecțiunea o atinge numai când Moise o așează pe următoarele principii: legi simple prevăzute cu sancțiuni drastice gestionate de preoți dintr-un anumit neam, preoți cointeresați în a veghea la respectarea legilor și la aducerea la îndeplinire a sancțiunilor: obligațiile reciproce precise ale preoților și ale poporului, un sediu precis al Bisericii cu o construcție care să aibă o anumită formă și o anumită capacitate (standard) și care să poată să-i însoțească oriunde pe nomazi. (Biblia, A doua carte a lui Moise, leșirea, A treia carte a lui Moise, Leviticul, A patra carte a lui Moise, Numerii, A cincea carte a lui Moise, Deuteronomul).

Această religie impusă de Moise a fost suficientă pentru a ține unită seminția evreiască oriunde s-ar fi aflat ea, geografic vorbind și care o ține unită și acum. Numai că ea nu este operantă decât în cadrul aceluiași neam. Era complet lipsită de putere în relația cu alte popoare cum ar fi fost, de exemplu, Romanii. Pe Romani, Evreii nu puteau să-i domine nici economic, nici politic pentru că Statul Roman era puternic iar religia romană pe care se sprijinea acest stat era fundamental diferită de cea ebraică.

Și atunci a apărut Creștinismul care, favorizat de năvălirile barbare, a ruinat Imperiul Roman, distrugându-l.

Creștinismul nu este altceva decât o internaționalizare a religiei impuse de Moise evreilor. Hristos a creat o singură instituție în afara celor cunoscute: APOSTOLATUL. Ea avea menirea să impună lumii ceea ce mai târziu s-a numit Biblia; istoria Evreilor, ca singură religie, mai ales în Imperiul Roman, pentru a slăbi Statul Roman și la popoarele vecine, pentru a facilita și mai mult creștinarea Romei. Arma de bază a fost cultivarea fanatismului în rândul prozelitilor și intrasigența față de alte credințe (Biblia, Noul Testament, Viețile sfinților).

Tot Apostolii au adaptat Biserica lui Moise condițiilor din teritoriile creștinate. Această schimbare s-a făcut nu numai pentru a armoniza noua religie cu cea practică de localnici, dar și pentru a feri biserica lui Moise de diluare, fapt care ar fi constituit un pericol pentru supremația Evreilor ca popor ales.

Pe teritoriul locuit de Daci, creștinarea a găsit o populație formată din punct de vedere spiritual, cu o religie aproape monoteistă. Dacii erau într-o relație de parteneriat cu zeul lor Zamolxis, și cu ceilalți zei locali. Mai mult ca atât și ei erau nemuritori ca și Zamolxis la care mergeau după moarte și cu care țineau legătura prin soli.

Daco-Geții, românii n-au acceptat niciodată, pe plan social, locuitori ai zeilor pe pământ, ci numai conducători militari pentru cazurile de forță majoră și reprezentanți pentru a duce tratative în numele lor.

Pe pământul Dacilor creștinismul a fost adoptat în trepte și niciodată așa

cum a fost propovăduit, până în zilele noastre păstrându-se încă la sate sărbătorile păgânești, neacceptate de Biserică și despre care se crede că, dacă nu sunt cinstite cum se cuvine, sunt mult mai periculoase decât cele creștinești, și practicarea magiei negre, acceptată neoficial și de Biserică.

Afirmăm că ortodoxia românească este o suprapunere a creștinismului peste religia Daco-Getă, multe ritualuri, oficial sau neoficial, fiind preluate de aceștia.

Știm că Daco-Geții aruncau cu sulite spre zeii lor din ceruri atunci când le erau potrivnici. Nu este exclus să le fi adresat și vorbe de ocară. De altfel și în zilele noastre, în dezlănțuirile naturii mai ales grindine, înfig toporul în pământ, în fața casei.

Revenind la ritualul de război al strămoșilor noștri ne întrebăm ce cuprindeau ocările și sudălmile beligeranților. Nu știm sigur, dar putem presupune.

Mai întâi pentru perioada în care omul nu avea habar de zeități, verbele aruncate trebuiau să jignească eul adversarului prin referiri la existența lui, a neamului lui sau a înfățișării lui.

Și apoi, în perioada în care au apărut zeitățile, fiecare grup având zeii lor proprii, de presupus este, bazați și pe conținutul înjurăturilor de azi, că adversarul era "desființat" moralmente și prin blasfemia zeilor casei. Fiecare parte din conflict considerând că nu-l poate atinge zeii părții adverse dar că trebuie păstrată curătenia zeilor proprii.

Fără a intra în detalii un tip de clasificare a înjurăturii ar fi:

1. Înjurături în care batjocorirea se referă numai la persoane pământești.
2. Înjurături în care hulite sunt zeitățile părții adverse.

Înjurăturile actuale, din cea de a doua categorie, își au obârșia în perioada de creștinare a Daco-Geto-Românilor, ele reprezentând rezistența, mai ales a locuitorilor satelor, la noua religie. De altfel, cei care înjură sfinții din calendar, Biserica și pe Dumnezeu însuși habotnicii îi admonestează cu vorba: "mă, păgâne" sau "păgânule!"

Credem că formula "dumnezeii..." își are acoperire în următorul fapt: noii creștini își luau ca patron (protector) un sfânt al noii religii, inconștient asimilați vechilor zei protectori. Pentru păgân, care-și avea zeii protectori proprii, diferența între zeii lui și zeii creștinului nu era decât că acesta din urmă avea alți zei protectori decât ai lui. Deci, Sfânta Treime nu are nici o legătură cu "dumnezeii..."

În procesul de creștinare a acestor locuitori propăvăduitori și noii creștini nu erau priviți prea bine de păgâni – locuitorii satelor – mult mai conservatori, care acceptau cu greu sau doar formal noua religie. Desigur, poate pe față sau pe ascuns acești noi creștini erau "desființați" înjurându-le zeii lor. Și se pare că la Români, noii dumnezei le-au rămas străini în străfundul sufletului, astăzi ei înjurând copios dumnezeii și sfinții calendarului ortodox.

Este riscul intrusului.

Considerațiile anterioare privind apariția și extinderea creștinismului dovedesc că această religie nu a venit ca o mânășă să cuprindă conștiința Daco-Geto-Românilor fiindcă nu venea peste un loc gol, ci peste o cultură încheată.